

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

UN CAFÈ AMB SAL

La mina de Vilaforns de Salient té acordat parar d'aquí a un any i mig, al juny del 2017. A la mina de Cabanasses de Súrria s'estan fent grans inversions i obres per poder produir les tones de potassa que necessitaran per cobrir la demanda quan Salient pari la producció. Aquests són els fonaments amb què l'activitat econòmica més important de les comarques interiors, una de les majors de tot Catalunya, encara el 2016. Sens dubte, un any clau per al seu futur. L'encaix final dels terminis amb què ICL està operant, juntament amb el fet anunciat i constatat que les explotacions del Bages entren de ple en les negociacions per a la formació del govern català, els posa al centre de l'actualitat. L'empresa ha anat molt enllà en

les seves inversions al Bages. No estan ni molt menys acabades però hi ha posat molts diners. No es farà enrere. Ara es pot escollir entre combatre-la, fer-li la vida impossible, posar en risc els llocs de treball i l'activitat generada o valorar quina és la força negociadora de les parts per buscar un acord equilibrat entre l'explotació de clorurs i la cura de l'entorn que sens dubte altera i malmet. Enfocat així i amb determinació, als uns no els quedaria altre remei que asseure's a parlar. Als altres, només els caldria acudir a la trobada amb uns objectius consensuats a assolir i voluntat real d'acordar en lloc de combatre. La Generalitat té la paella pel mànec. La necessària llicència mediambiental en depèn. Per a les mines, és com el carnet de conduir. No pots sortir amb el cotxe de casa si no el tens.

Tot plegat no és una guerra de les Galàxies subterrània. Els col·lectius alternatius i contraris a l'explotació minera al Bages pensen que els d'Iberpotash són el cantó obscur de la força. I temo que aquests últims creuen si fa o no fa el mateix dels seus oponents. De fet, sempre va bé tenir un contrincant a qui carregar-li les culpes. Algú fosc, negre i tenebrós a qui presentar com a responsable de tots els mals. Però en els negocis i finalment en política s'ha acabat el blanc o negre. Ara toquen tota mena de colors que cal combinar bé. M'imagino el president d'ICL davant de les seves tropes en formació segons les jerarquies, especialitats i uniformitats enfront dels grups ecologistes i veïnals, amb unes files més bigarrades i col·locant-se amb poc ordre ni milícia. Els uns contra els altres preparats per a

la gran batalla al pla de Bages. Però per ridícula, aquesta imatge es desfà sola. No és això. No hauria de ser això. Fins i tot l'Anna Gabriel, l'emergent figura de la CUP, ha declarat en una passejada pel torrent de Soldevila que no pretén el tancament de les mines. Amb això es pot començar. Li agradi o no, ella lidera un dels dos bàndols perquè juga a casa, el tema li interessa sobre manera des que fou regidora i ara atreu càmeres i micròfons a desenes quan es mou. En un moment en què els ciutadans som més espectadors que mai, és un aspecte clau. Les muntanyes de runam de Salient han canviat de nom. Ara són dipòsits salins. No és un simple canvi semàntic. Significa que l'empresa considera que el clorur sòdic que hi ha dipositat pot ser comercialitzat després de trac-

tar-lo com a sal industrial. I s'han compromès a treure'l abans del 2065. Ens ho fien molt llarg. Quasi tots serem jubilats, centenaris o no hi serem. Fins i tot a les negociacions més dures només cal una taula i unes cadires. I una llista de demandes. Un calendari més curt per eliminar la sal de la Botjosa i el Cogulló. Invertir en la protecció de l'entorn. Garanties a l'empresa per culminar la seves inversions. Flexibilitat. Els treballadors directes i indirectes representats. Mai més cap víctima mortal. Un President de la Generalitat acabat d'escollir és qui hauria de convocar aquesta trobada a on tothom acudiria. Però m'oblidava dels tòpics sobre jueus i dels jutges. A aquests últims no sé gaire a on fer-los seure. Però podrien començar per fer un cafè tots plegats. Amb sucre. Sense sal.

INDÚSTRIA CULTURAL

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba
LLIBRETER

Hi ha gent a qui conceptuar com a «indústria» el negoci i el mercat que es mouen a l'entorn de la cultura no li agrada, que fa lleig. Sembla com si la creativitat, sigui del gènere que sigui, no hagi d'anar associada a l'economia, com si aquesta es fes sempre per amor a l'art, com tradicionalment es diu. Fins i tot un organisme de la Generalitat de Catalunya, que es deia Institut Català de les Indústries Culturals (ICIC), es va canviar fa ara uns quatre anys com a ICEC, substituïnt, doncs, les «indústries» per «empreses». Però més enllà de la terminolo-

gia, crec que sí que convé entendre la cultura com una activitat indispensable i estratègica, que cal gestionar, naturalment, amb criteris de rendibilitat, com qualsevol altra. L'adequació del paper o de les finalitats d'una acció social no poden ser mai deficitàries per sistema. Altra cosa serà que la societat, a través de les seves institucions públiques hi doni suport periòdicament i amb generositat i que els seus promotors no en treguin beneficis pecuniaris, però el plantejament global ha de ser empresarial, necessàriament. I com a tal s'ha de defensar fermament dels atacs per part de qui pirateja impunement els continguts. Fa poc que s'ha publicat un volum miscel·lani titulat «El canvi cultural. Retrat d'una generació», editat per Pòrtic, on una colla de joves professionals dels diversos àmbits culturals reflexionen sobre aquesta realitat. Jordi Cabré, advocat i escriptor, que ha tingut també algun càrrec de govern, actuant de coordinador i ànima d'aquest projecte editorial, ha volgut aplegar gent de la seva genera-

ció (entre els trenta i els cinquanta anys) per fer una anàlisi, no pas despulada d'autocrítica, d'un moment especialment complex, amb una crisi sistèmica, de canvi d'hàbits i, lamentablement, d'una innegable precarietat. El mateix coordinador és clar i contundent quan afirma que la millor política social que ha de fer un país és, precisament, la cultural. Però més enllà d'una certa catarsi, que és indispensable i saludable fer-la de tant en tant, crec que convé que els ajuts públics (sempre tan escarransits en el món de la cultura, tot s'ha dir, si els comparem amb altres espais) estiguin pensats no per mantenir vius projectes tocats de mort, sinó més aviat per crear les condicions adequades per a la creativitat i perquè tot el consum cultural que se'n deriva i, amb ell, la millora de nivell de la ciutadania sigui rendible. Per això entre la quarantena llarga d'opinions remarco especialment la de Roger Guasch, director general del Gran Teatre del Liceu de Barcelona, quan diu clara-

ment que la gestió de la cultura no pot ser deficitària. Fa ben poc que hem sabut i festejat que Barcelona, cap i casal de Catalunya, ha estat distingida per la Unesco com a «Ciutat de la literatura». És un excel·lent reconeixement a una llarga i ininterrompuda història, que es remunta al segle XVI, d'edició, promoció, comercialització i difusió de l'obra dels nostres escriptors. Però no pot quedar en un simple diploma. Convé que l'administració aprofiti la designació per dotar amb els recursos adequats tota l'activitat que es genera des del mateix sector. No cal crear necessàriament ara coses noves des de dalt, a partir dels tècnics o polítics «professionals», sinó enfortir, millorar, defensar i sobretot mantenir el que ja es fa quotidianament des de les empreses culturals que s'hi dediquen cooperant i mantenint un diàleg viu i franc amb elles. A veure si aquesta vegada hom agafa el camí adequat i no es pensa, irresponsablement, que la cultura és només per a les elits o per a les minories melòmanes o lletraferides!

viver serra
bones festes!

CENTRE DE JARDINERIA I FLORISTERIA

DECORA CASA TEVA AMB EL NOSTRE ASSORTIMENT D'AVETS, FLORS, CENTRES I COMPLEMENTS NADALENCES

- Plantes d'interior i exterior
- Rams i centres de flor natural
- Suplements, fitosanitaris i productes per al teu jardí.
- Disposem de 12.000 m2 al teu servei

viverserra.net

Tel. 938741938

Camí de Viladorada, 19
Viladordis Manresa